

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ И ОДБРАНУ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

На седници Наставно-научног већа Филозофског факултета Универзитета у Београду, одржаној 19. септембра 2024. године именована је комисија за оцену докторске дисертације под називом „**Ко-конструисање идентитета у адолесценцији кроз процес колаборативне наративизације**“, докторанткиње Сање Грбић. Након прегледа докторске дисертације, подносимо следећи извештај.

Основне информације о кандидаткињи

Сања Грбић је рођена 11. октобра 1991. године у Панчеву. Као ђак генерације је 2006. године завршила основну школу „Жарко Зрењанин“ у Зрењанину, а 2010. године друштвено-језички смер Зрењанинске гимназије. Основне академске студије психологије на Филозофском факултету Универзитета у Београду завршила је 2014. године у року и са просечном оценом 9,73. Исте године, као прва у генерацији, уписала је мастер студије психологије – истраживачки модул. Под менторством др Лазара Тењовића одбранила је мастер рад и завршила мастер студије са просечном оценом 10. У децембру 2015. године уписала је докторске студије на Одељењу за психологију Филозофског факултета у Београду. Извела је све самосталне истраживачке радове и положила све испите на студијама са просечном оценом 10. У децембру 2018. године је одбранила предлог теме докторске дисертације под називом „Ко-конструисање идентитета у адолесценцији кроз процес колаборативне наративизације“, под заједничким менторством доц. др Биљане Станковић и проф. др Ксеније Крстић.

По упису докторских студија, од 2015. до 2018. године, била је укључена у извођење наставе на Одељењу за психологију Филозофског факултета у Београду. Од априла 2016. године ангажована је као стипендиста у Институту за педагошка истраживања, на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја под називом „Од подстицања иницијативе, сарадње и стваралаштва у образовању, до нових улога и идентитета у друштву“. Од фебруара 2018. године до децембра 2022. године била је запослена у тој институцији са ангажманом на истом пројекту. У фебруару 2020. године изабрана је у звање асистента на Одељењу за психологију Филозофског факултета у Београду, са тежиштем на квалитативним истраживањима, са 50% радног времена. Ангажована је на Катедри за општу психологију и Катедри за методологију психолошких истраживања. До сада је била чланица седам комисија за одбрану нацрта

мастер рада и две комисије за одбрану мастер рада. Чланица је комисије за пријемни испит за основне и мастер студије психологије.

Током мастер и докторских студија била је стипендиста Фонда за младе таленте – Доситеја, као и Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Од 2013. године, учествовала је на неколико међународних и националних пројеката, финансираних од стране Фонда за отворено друштво, Центра за образовне политике, UNICEF, Немачке службе за академску размену, итд. У Институту за педагошка истраживања је, као чланица истраживачког тима, била укључена у реализацију TIMSS 2019, LaNA 2019, и PIRLS 2021.

Кроз досадашњи научно-истраживачки рад, кандидаткиња је објавила пет научних радова, од тога један рад у часопису изузетних вредности (M21a), један рад у врхунском међународном часопису (M21) и три рада у међународном часопису (M23). Кандидаткиња је објавила и три поглавља у монографијама, од тога једно поглавље у монографији међународног значаја (M14) и два рада у тематском зборнику националног значаја (M45). Кандидаткиња је имала 30 излагања на научним скуповима, од тога, три саопштења са међународног скупа штампана у целини (M33), 19 саопштења са међународних скупова штампаних у изводу (M34), четири саопштења са скупа националног значаја штампаних у целини (M63) и четири саопштења са скупа националног значаја штампана у изводу (M64). Била је коуредница два зборника саопштења, једног са међународног научног скупа (M36) и једног са скупа националног значаја (M66). Објавила је и један стручни приручник, као и три приказа књига.

Основни подаци о дисертацији

Докторска дисертација Сање Грбић састоји се од седам поглавља, списка литературе и 5 прилога. Она садржи 283 стране, од чега 258 страница основног текста. Списак коришћене литературе садржи 201 библиографску јединицу. Текст обухвата 7 табела и 18 слика.

Предмет и циљ дисертације

Предмет емпиријског истраживања у докторској дисертацији Сање Грбић јесте ко-конструисање идентитета у касној адолесценцији кроз процес колаборативне наротивизације сукоба са блиским пријатељем у оквиру дијадне симетричне вршњачке интеракције. Овај феномен кандидаткиња проучава полазећи од социокултурног приступа у психологији, унутар које се ослања на наративну теорију идентитета. Полази од концептуализација које идентитет разумеју на процесуалан и контекстуализован начин, на основу чега се опредељује да фокус њене студије буде процес наротивизације, а не само наратив, као исход и продукт овог процеса. Додатно, кандидаткиња је специфично усмерена на процес *колаборативне* наротивизације, у складу са социокултурном хипотезом о значају микросоцијалног за развој интрапсихичког. Тако концептуализованом феномену одговара приступ истраживању идентитета кроз процес (само)позиционирања, који упућује на релационалност и

динамичност процеса, за разлику од аутобиографског резоновања које ствара слику самосталног интрапсихичког чина. Препознајући ограничења доминантног приступа у оквиру наративне традиције (тзв. приступ „великих прича“), али и критички размотривши алтернативни дискурзивно оријентисани модел (тзв. приступ „малих прича“), кандидаткиња се опредељује за сложenu комбинацију ових приступа која обезбеђује надокнађивање недостатака једне “гране” наративних студија предностима друге. Кандидаткиња утемељује истраживање идентитета као процесуалног феномена и на уоченом несагласју главних модела у оквиру две гране психологије – развојне психологије и психологије личности, примећујући да се променљивост идентитета уважава у дечјем добу (где се истражује и у интеракцији), али системски искључује из истраживања каснијих животних периода у којима доминира парадигма (стабилних) индивидуалних разлика. Значај истраживања је и у фокусу на блискост у симетричним, пријатељским односима и на изазове које за њено одржање представљају конфликти, којима се на овај начин до сада није приступало, чак и кад су они бивали истраживачки тематизовани.

Питања која су водила емпиријско истраживање у докторској дисертацији била су: (1) Како се у индивидуалној наративизацији конфликта са блиским пријатељем одвија процес идентитетске експлорације адолесцената и како се у оквиру ње помаљају стабилизовани аспекти идентитета?; (2) Какву улогу у идентитетским процесима приликом наративизације и ко-наративизације конфликта има учешће инволвираног пријатеља? (3) Како су идентитетски исходи повезани са значајним конфликтом у блиском пријатељском односу и начином на који се одвија процес његовог преговарања током конкретне интеракције?; (4) Који аспекти одабраних концептуалних и методолошких алата су погодни за истраживање процеса микросоцијалне интеракције и њених исхода по процес промене и стабилизације идентитета у адолесценцији?

Истраживачке хипотезе

Иако је ово истраживање прво оваквог типа, дакле експлоративно је, па формулисање прецизних хипотеза није смислено, на основу социокултурне развојне теорије и досадашњих емпиријских налаза у наративној психологији кандидаткиња је кренула од следећих претпоставки:

(1) процес експлорације идентитета у индивидуалном наративу адолесцента биће видљив кроз разматрања перспективе и искустава пријатеља са којим се одвио конфликт, а која се разликују од властитих доживљаја и тумачења (и несагласна су са њима); стабилизовани аспекти идентитета адолесцента појављиваће се експлицитније, јасније и раније у причи о сукобу спрам аспеката који су доведени у питање и које адолесцент истражује;

(2) доприноси вршњака биће релевантни приликом (ко)конструисања идентитета током колаборативне наративизације; адолесценти – пријатељи бориће се да наметну своју верзију догађаја и афирмишу такву репрезентацију себе и другог која није

угрожавајућа по њихову слику о себи, а којом се, истовремено, чува пријатељство;

(3) конфликти који укључују издају поверења, тј. кршење имплицитних правила пријатељског односа биће посебно изазовни у погледу саморепрезентације адолесцента; неразрешени конфликти у пријатељствима која су опстала имаће друкчије и значајније идентитетске импликације него разрешени конфликти;

(4) аналитички ресурси који долазе из конверзационо-дискурзивног приступа „малих прича“ биће посебно корисни за детаљно праћење и тумачење начина на који се идентитетске позиције испробавају и преговарају у интеракцији са пријатељем у вези са конфликтом који су имали. Ресурси који долазе из наративног приступа „великих прича“ биће значајни у мапирању стабилованих саморепрезентација и репрезентација пријатеља.

Кратак опис садржаја дисертације

Докторска дисертација кандидаткиње Сање Грбић садржи седам поглавља, списак коришћене литературе и прилоге.

У првом поглављу, *Наративни идентитет: развојна улога другог*, кандидаткиња даје обухватан преглед поља наративне психологије у области идентитетског развоја. Поглавље почиње приказом теорије која повезује онтогенетски развој аутобиографске меморије са развојем свести о себи. Затим су приказана истраживања о значају колаборативне наративне праксе између детета и родитеља за ко-конструкцију наративног селфа у децјем узрасту. Ови претходни налази указују на то како социјално настале евалуације и интерпретације искуства постају део начина на који дете за себе репрезентује стварност и себе у њој. Након тога су приказане две струје у наративној психологији које представљају главни теоријски референтни оквир спроведене студије. У оквиру прве струје, приступа „великих прича“, понуђена је дефиниција селф-наратива, животне приче појединца на којој се заснива концептуални селф, али и осећај личног континуитета, међусобне усаглашености личних особина и осећаја животне сврхе. Овај приступ нуди и структурални модел селфа, чије компоненте интегришу стабилне саморепрезентације са нестабилним, перформираним идентитетима, и уводи појам аутобиографског резоновања као механизам развоја идентитета. Друга струја, приступ „малих прича“, настаје на спојници наративне и конверзационо-дискурзивне истраживачке традиције. За разлику од првог приступа који истражује наратив, кандидаткиња препознаје да је други приступ емпиријски оријентисан на ко-наративизацију. Појам позиционирања користи се да се опише начин на који појединац у наративној пракси истовремено агенсно репрезентује себе, али и бива представљен од стране других на специфичан, не нужно комплементаран начин. У оквиру овог приступа представљене су две веома усаглашене концептуализације развоја саморазумевања – Процесни модел развоја селфа и Теорија позиционирања. Ове теорије као кључни процес идентитетског развоја препознају преговарање различитих верзија истог аутобиографског догађаја, које укључује како валидирање, тако и довођење у питање личне перспективе инволвираних актера. Дакле, кроз уводно

поглавље кандидаткиња даје обухватан и уједно концизан приказ социокултурних темеља индивидуалног развоја и посебно образлаже значај микросоцијалних пракси за настанак личног идентитета.

У другом поглављу, *Ко-конструисање идентитета у адолесценцији*, кандидаткиња најпре спецификује развојне задатке адолесценције, интерпретирајући их из перспективе наративне психологије. Она теоријски и емпиријски аргументује претпоставку да се развојни процес идентитетске експлорације одвија у ко-наративизацији личних искустава са другима, међу којима се, као нови релевантан тип саговорника, истичу блиски пријатељи. Потом се фокус усмерава на аутобиографска искуства која су доживљена као неповољна или изазовна, јер постојећи налази упућују да су управо она подстицајна за идентетску експлорацију и емоционалну саморегулацију. Последњи део поглавља даје преглед истраживања о конфликтима адолесцената са вршњацима и блиским пријатељима, уз мапирање значајних тема конфликта, улога и динамике конфликта који су до сада истражени. Кандидаткиња анализира у каквим специфичним околностима конфликти са пријатељима у адолесценцији постају зона оптималне фрустрације, у којој се може одвити експлорација идентитета.

Треће поглавље, *Критички осврт и теоријско ситуирање* започиње разматрањем емпиријских празнина у психолошким истраживањима о конфликтима адолесцената и њиховој повезаности са идентитетским развојем. Посебно је назначен раскорак између теоријских предвиђања која следе из постојећих модела наративног идентитета и студија наративног развоја у ранијим узрастима, са једне стране, и начина на који се емпиријски проучава идентитет адолесцената, са друге стране. Потом, кандидаткиња даје критички осврт на методолошке изборе и концептуалне доприносе две струје у наративној психологији, уз мапирање сазнајних ограничења сваког од два приступа. Аргументовано је да, док је струја „великих прича“ добро осветлила стабилне аспекте идентитета и нагласила кохерентност селф-наратива, усмереност на квантитативно испитивање идентитета онемогућило је праћење процесуалних и контекстуализованих аспеката идентитетског развоја адолесцената. Са друге стране, приступ „малих прича“, и нарочито његова конверзационо-дискурзивна варијанта, делује боље подешен за истраживања микросоцијалних процеса и ко-конструкције идентитетских позиција у њима, али ограничавање на анализу језичких аспеката лимитира могућност повезивања социјално перформираних и преговараних са интрапсихичким, стабилним самодоживљавањем. Зато се кандидаткиња опредељује за усвајање бинокуларног приступа, у којем истовремено анализира индивидуални наратив адолесцента, по узору на приступ „великих прича“, али и интеракцију између парова адолесцената – пријатеља, што одговара наративном приступу „малих прича“.

Четврто поглавље, *Методолошки аспекти истраживања*, даје детаљан преглед и образложење истраживачких одлука и поступака које је кандидаткиња применила. Кандидаткиња најпре аргументује у прилог коришћења квалитативног приступа за процесуално и контекстуално дефинисан феномен, а затим описује специфичну улогу ресурса из приступа „великих прича“ и приступа „малих прича“ на које се ослонила.

Приказана је и пилот студија на основу које је прилагођен првобитно планирани нацрт истраживања, тако да уместо једног, прати процесе идентитетске конструкције два инволвирана актера (адолесцента-пријатеља), а да наротивизовани догађај буде управо њихов конфликт, чиме је повећана комплексност анализе. Затим је дат приказ узорка који су чиниле истополне дијаде адолесцената – пријатеља у периоду касне адолесценције. Потом, кандидаткиња описује три истраживачке фазе – прву у којој су адолесценти индивидуално описивали свој скорашњи конфликт, другу у којој су заједно преговарали о њему и трећу фазу која је служила мапирању евентуалних промена у наративу и идентитетским позицијама. Након детаљног описа различитих аспеката прикупљања података, кандидаткиња је аргументовала избор да сваки пар учесника анализира као студију случаја, а затим исцрпно описала процес анализе приватних прича учесника о конфликту и анализу њихове интеракције, при чему се у оба случаја ослонила на наративне и конверзационо-дискурзивне ресурсе како би мапирала идентитетске процесе адолесцената. Методолошко поглавље се завршава рефлексивним освртом истраживачице на процес прикупљања и анализе података.

Најобимније пето поглавље, *Резултати истраживања: анализа студија случаја*, подељено је на три целине. У првој, кандидаткиња је представила две студије случаја у којима адолесценти нису разрешили конфликт ни пре учешћа у истраживању ни после друге фазе истраживања током које су преговарали о њему. Друга целина обухвата две студије случаја у којима конфликт није био разрешен пре учешћа у истраживању, али је током друге фазе учешћа напредовао ка разрешењу. Трећу целину чини студија случаја учесника чији је конфликт био разрешен још пре прве фазе учешћа. Унутар сваке студије прво је представљена укрштена анализа приватних прича учесника, а онда и анализа њихове интеракције, а иза сваког од ова два сегмента кандидаткиња је дала кратак осврт у којем је истакла најважније увиде. Анализа приватних прича учесника организована је у четири одељка: главни заплет, односно проблем који је довео до конфликта, потом (само)позиционирање једног актера, затим (само)позиционирање другог актера и покушај расплета. У оквиру ових целина, кандидаткиња је структурисала приказ анализе преко мапираних дисјункција, односно супротстављених аспеката приче, и делимичних или потпуних ко-конструкција, односно дељених аспеката приче. Такође су анализирана унутрашња несагласја приче учесника, њихови улози, тј. мотивација учесника и стратегије које сваки од њих користи да оствари препознате психолошке и релационе улоге. На основу ове комплексне анализе, кандидаткиња је идентификовала идентитетску саморепрезентацију учесника у доминантном наративу у сукобу, али и у алтернативном наративу који је присутан у назнакама. Анализа интеракције организована је кроз „сцене“, одвојене једна од друге по томе што доносе значајну релациону новину у интеракцији. У оквиру њих кандидаткиња је систематично анализирала како се приликом преговарања појављују елементи приватних прича, са посебним фокусом на преговарање идентитетских позиција и идентитетске последице тока интеракције у зависности од тога да ли се учесници крећу ка разрешењу или конфликт остаје неразрешен. Ова комплексна анализа пружила је детаљан увид у повезаности процеса разрешења конфликта са једне, и идентитетских исхода са друге стране. Кандидаткиња обрће

индивидуалистичка тумачења, нудећи интерпретације у супротном смеру: сукоби у пријатељском односу продукују унутрашње сукобе код адолесцента, који се тичу делом супротстављених улога. Интрапсихички сукоби улога за собом повлаче и сукобе саморепрезентација које су са њима повезане. Од контекстуалног, локалног разрешења конфликта на овај начин ће зависити укупна, глобална саморепрезентација адолесцента и начин на који он позиционира пријатеља.

Поглавље *Дискусија налаза истраживања* посвећено је разматрању налаза у контексту постављених истраживачких питања. Кандидаткиња у првом делу дискусије разматра концептуализацију идентитетских процеса у адолесценцији коју имплицирају њени подаци и приступи од којих је кренула. Она истиче коимпликативност и релационалност идентитетских позиција у причи адолесцената о сукобу, које сугеришу да се лична прича гради селекцијом оних идентитета који бивају доведени у питање перспективом пријатеља. Дискутујући допринос свог рада приступу „великих прича“, она упућује на осветљавање процеса идентитетског „рада“ – док је доминантни наратив о сукобу потпорном реториком учињен релативно кохерентним, присуство наративних рупа указује на присуство угрожавајућих, подривајућих аспеката приче. Кандидаткиња аргументује да ови некохерентни аспекти приче представљају манифестације идентитетске експлорације адолесцената током наративизације сукоба. На основу сложеног разматрања несагласја у приватној причи, различитости у саморепрезентацији и стварном понашању, и неслагањима у приватној и преговараној верзији приче, кандидаткиња теоретише идентитет на донекле нов начин. Још једна значајна новина у њеном разумевању идентитета, бар када је о наративном приступу реч, јесу покушаји да мапира феноменолошке процесе који су на релевантан начин повезани са идентитетом. У те процесе кандидаткиња убраја улоге – мотивационе аспекте конструкције приче и идентитета, које дискурзивни приступи систематски изостављају. Она је мапирала три типа улога, које интерпретира као повезане са развојним задацима адолесцената. То су одржање повољне моралне саморепрезентације, афилијативност (очување пријатељства) и емоционални улози, који укључују регулацију емоционалне повреде и избегавање емоционалне изложености. Други аспект њене анализе који превазилази језички домен су наративне стратегије, које кандидаткиња препознаје као спојницу између дискурзивних и феноменолошких процеса, и које дефинише као мини-скриптове изграђене од скупа дискурзивних средстава којима се нешто (и релационо и интрапсихички) постиже. Поделивши стратегије у три групе – од којих је свака у служби једног од три типа улога, кандидаткиња их даље систематизује. Други део дискусије тиче се специфично повезаности идентитетских процеса адолесцената и преговарања конфликта. У њему, кандидаткиња истиче да конфликти чине релевантним специфичне улоге учесника, и доводе у питање оне идентитетске позиције које су повезане са датим улозима. Она је у зависности од степена разрешености конфликта детаљно мапирала кључне одлике приватних прича учесника, евентуалне разлике између приватне и преговаране верзије конфликта, као и специфичности фаза и динамике процеса преговарања током интеракције учесника. На крају дискусије, кандидаткиња критички евалуира коришћене методолошке ресурсе и на основу своје студије нуди методолошке

препоруке за анализу интеракције које подразумевају комбиновање методолошких приступа, мапирање разлика између приватног, преговараног и дељеног садржаја, и више временских тачака у којима се прикупљају подаци.

У поглављу *Закључак: идентитет између феноменологије и реторике* – ка радном моделу ко-конструисања идентитета кандидаткиња интегрише све до сада дискутоване налазе и понуђене концепте у кохерентан модел који описује однос стабилованих и привремених (у интеракцији перформираних и преговараних) идентитета, као и неких чинилаца који овај однос обликују. Модел, како га је кандидаткиња представила, почива на три претпоставке. Прва је да су улози мотивишући за избор наративних стратегија и у њих уграђених реторичких средстава којима се у наративизацији конструише уверљива прича, као и за селекцију идентитетских позиција преко којих адолесцент репрезентује себе и другог. Друга претпоставка модела је да релациони сукоби продукују интрапсихичке сукобе улога и са њима повезаних саморепрезентација. Трећа претпоставка модела гласи: да би се главни улози у довољној мери остварили, потребно је да међу пријатељима буде постигнута дељена, заједничка верзија онога што се догодило. Тако, не само да конфликти са значајним другим постају интрапсихички конфликти, већ ће и од разрешавања конфликта у односу зависити разрешење идентитетског заплета за адолесцента, како у погледу садржаја идентитетских позиција, тако и у погледу кохерентности идентитета. На крају закључног поглавља дате су и практичне препоруке за терапијски и саветодавни рад са адолесцентима, посебно усмерен на релационе проблеме у контексту вршњачких односа.

Научни и практичан допринос истраживања

Научни допринос докторске дисертације Сање Грбић је вишеструк. Најпре, као значајан теоријски допринос области социокултурног и наративног истраживања идентитета она нуди критичку евалуацију, интеграцију и емпиријску проверу различитих теоријских приступа и концептуализација из наративне и дискурзивне традиције. Поред тога, рефлектовано и зналачки ситуира како феномен, тако и теоријске концептуализације на које се ослања у односу на друге (мејнстрим) приступе у психологији. Поред интегративног теоријског оквира који предлаже како би одговорила на комплексност, динамичност и контекстуалност самог феномена, кандидаткиња нуди и импликације по успостављене традиције психолошког проучавања развоја, са једне стране, и идентитета и личности, са друге стране. Из плуралистичког теоријског приступа следи и комплексан емпиријски нацрт који се ослања на низ методолошких алата који су ретко коришћени у развојној и социокултурној психологији. Посебан методолошки допринос представља детаљна анализа интеракције која се ослања на низ смерница и методолошких алатки из дискурзивног и конверзационог приступа, али које кандидаткиња даље допуњује и елаборира. Импликације ове анализе су емпиријски значајне, јер је омогућила мапирање ситуираног процеса идентитетске експлорације током вршњачке ко-нартивизације конфликта. Тиме је фокус на интеракцију омогућио повезивање

микросоцијалног и интрапсихичког, тј. одговарање на опште питање социокултурне психологије о томе како релационо обликује индивидуално. Богати увиди које је ова докторска дисертација понудила имају и потенцијално значајан практичан допринос саветодавном раду са адолесцентима, посебно у контексту решавања релационих проблема који заузимају једно од централних места у овом животном добу.

Закључак

На основу детаљне анализе докторске дисертације Сање Грбић „Ко-конструисање идентитета у адолесценцији кроз процес колаборативне наративизације“ Комисија закључује да изведено истраживање и написан рад убедљиво указују на изузетне како теоријске, тако и методолошке компетенције кандидаткиње – теоријски софистицирано и комплексно разумевање релевантних психолошких феномена, способност успешне интеграције методолошких ресурса из различитих традиција, наглашену аналитичност и поступност у приступу емпиријском материјалу, као и способност да препозна многоструке импликације добијених налаза. Докторска дисертација Сање Грбић представља оригинално и самостално научно дело које на обухватан, иновативан, детаљан и емпиријски заснован начин истражује комплексан и развојно-психолошки релевантан феномен идентитета у адолесценцији, као и улоге вршњака у идентитетским процесима и исходима у овом изузетно динамичном развојном периоду.

На основу свега наведеног Комисија предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Београду и Већу научних области Универзитета у Београду да прихвате позитиван реферат о завршеној докторској дисертацији Сање Грбић „КО-КОНСТРУИСАЊЕ ИДЕНТИТЕТА У АДолЕСЦЕНЦИЈИ КРОЗ ПРОЦЕС КОЛАБОРАТИВНЕ НАРАТИВИЗАЦИЈЕ“ и одобре њену јавну одбрану.

У Београду, 27. септембра 2024. године.

Чланови комисије:

доц. др Биљана Станковић (ко-менторка)
Универзитет у Београду, Филозофски факултет

проф. др Ксенија Крстић (ко-менторка)
Универзитет у Београду, Филозофски факултет

проф. др Александар Бауцал
Универзитет у Београду, Филозофски факултет

проф. др Ивана Степановић Илић
Универзитет у Београду, Филозофски факултет

проф. др Ивана Јанковић
Универзитет у Нишу, Филозофски факултет